

Tonys indflydelse på musikterapiuddannelsen

Ulla Holck ph.d., lektor, uddannelsesleder på musikterapiuddannelsen, Aalborg Universitet. Kontakt: holck@hum.aau.dk

Karin Schou ph.d., adjunkt på musikterapiuddannelsen, Aalborg Universitet. Kontakt: schou@hum.aau.dk

Tony blev ansat på Aalborg Universitet i 1992 og underviste på musikterapiuddannelsen frem til sin alt for tidlige død i år. Der er navnlig tre områder, hvor hans store faglige integritet kombineret med hans pædagogiske evner har sat sit præg på uddannelsen. Det er i forhold til undervisning i klinisk improvisation, musikterapeutiske assessmentredskaber, og inddragelse af international faglitteratur & forskning.

Da Tony kom til Aalborg, havde han allerede mange års klinisk arbejde bag sig, først på Harperbury hospital med børn, unge og voksne med betydelige funktionsnedsættelser, siden på Harper House Children's service, som er en hospitalsafdeling med speciale i diagnosticering af svært-diagnosticerbare børn (se faktaboksen s. 7). Tony beholdt sit arbejde på Harper House ved siden af sit fuldtidsarbejde på Musikterapiuddannelsen, og det vedvarende teamwork med andre faggrupper gjorde Tony knivskarp i forhold til at formulere, hvilke af klientens mange behov lige præcis musikterapi kan imødekomme.

Dette fokus prægede Tonys undervisning. Men samtidig havde han en unik evne til at undervise i, hvordan viden om klientens behov kan omsættes til musikterapeutisk praksis. Dvs. hvilke musikalske parametre og improvisatoriske metoder den studerende skal fokusere på for at nå musikterapiens mål, og hvordan de fx kan

ændre musikkens karakter på en forudsigelig, gradvis, abrupt eller humoristisk-overraskende måde, imens de spiller med klienten.

Disse færdigheder er essensen i kurset Kliniske Gruppemusikterapifærdigheder, som Tony udviklede til uddannelsen. Kurset ligger midt i uddannelsesforløbet (5.-6. semester) og er for mange studerende en øjenåbner i forhold til at omsætte teori om klientbehov til praktiske færdigheder. Samtidig hjælper det de studerende med at flytte fokus fra klient/studenters perspektivet og til terapeut/det professionelle perspektiv, hvilket er centralt for resten af uddannelsesforløbet.

Da det i 2006 var nødvendigt at skære al soloundervisning på musikterapiuddannelsen væk (grundet økonomiske nedskæringer på universitetet), trådte Tony igen til. Som studienævnetsformand oplevede jeg (Ulla), hvordan ideen om at optage ansøgere med forskellige hovedinstrumenter lynhurtigt blev godtaget og omformet til to nye kurser, kaldet Improvisatoriske Færdigheder på Hovedinstrument (2.-3. semester) og Kliniske Improvisatoriske Færdigheder på Hovedinstrument (7.-8. semester). Samtidig blev de studerendes evne til at fremføre et egentlig repertoire fastholdt i kurset Repertoire & Performance (1.-2. semester). I alle tre kurser var Tony ikke alene med til at forme kursusindholdet, men undervi-

ste så meget han overhovedet kunne overkomme for at få studieordningen omsat til fagligt solide kurser. Naturligvis tilsat hans enorme musikalitet og uforbeholdne glæde ved andres musikalitet.

Tony fulgte sine nyskabelser til dørs ved gradvist at overdrage sine kurser til næste generation af undervisere. Dette blev gjort med såvel faglig som pædagogisk-psykologisk indsigt, fx oplevede jeg (Karin), hvordan han generøst delte sin erfaring og viden om processer i Kliniske Gruppe-musikterapi-færdigheder, som er et kursus-forløb, hvor de studerende ofte rammes af præstationsangst.

I naturlig forlængelse af sine kliniske erfaringer introducerede Tony assessment som akademisk disciplin på musikterapiuddannelsen. Også her var Tonys integrerede måde at tænke og arbejde på synlig, for uden fokus på assessment er det endog meget svært at fastlægge præcise terapeutiske mål for klienten, endsige dokumentere forandringer som følge af musikterapien. Som en direkte konsekvens af inspirationen fra Tony beskæftiger flere danske ph.d.-studerende sig med assessment i deres igangværende forskning.

Et andet meget synligt resultat af Tonys evne til at sammenstille teori og praksis finder man i hans fire metodebøger om

henholdsvis improvisation, sangskrivning, receptive metoder og mikroanalyser. De er skrevet/redigeret forbilledligt klart, rummer masser af konkrete eksempler, teknikker og terapeutiske overvejelser i forhold til forskellige klientproblematikker og er selv sagt en fast del af uddannelsens pensum.

Tony bidrog naturligvis også med sit store internationale udsyn, dels i forhold til faglitteratur og forskning, og dels i form af personligt kendskab til mange af forfatterne. Helt konkret kørte han litteraturen til Danmark i sin bil, og ved semesterstart var hans kontor fyldt med stabler af fagbøger. Ved siden af hans mikrobølgeovn, store engelske småkagedåser, lyskæder og kitchede porcelænsfigurer kunne de studerende så finde deres professor, få en snak og købe en stabel bøger med hjem.

Tony var således ikke alene en inspirerende og vidende underviser, han var også det, man med en omskrivning af den klient-centrerede terapeut kunne kalde den studenter-centrerede professor. Det gjaldt uanset om der var tale om 1. semesters studerende eller ph.d.-studerende. At øse generøst af sin store viden, hjælpe andre på vej og glæde sig over deres succes var Tonys adelsmærke.

Men nu er lyskæderne slukkede, og Tony stærkt savnet.